

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: J. W., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. KUUK/113962/2019/DS,
JID: 135945/2019/KUUK/FD,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. KUUK/113962/2019/DS, JID: 135945/2019/KUUK/FD, jímž bylo zamítnuto jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. MMUL/OPA/OKS/183550/2018/TomM. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), současně mu podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) mu uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Předmětného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 27. 4. 2018 v 8:57 hodin v Ústí nad Labem v ulici Pasteurova poblíž objektu č. p. „X“ při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, porušil povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích, neboť nerespektoval svislé dopravní značení B28 „Zákaz zastavení“, čímž porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Současně žalobce v žalobě požadoval, aby soud zrušil i rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť ve výroku chybí forma zavinění, což je v rozporu s § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a tato není uvedena ani v jeho odůvodnění.
3. Žalobce uvedl, že v rozporu s § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nebyl přes svou žádost uvedenou v odvolání poučen o oprávněné úřední osobě, která se měla podílet na rozhodování o odvolání. Na danou žádost žalovaný odpověděl až v napadeném rozhodnutí, když už žalobce nemohl námitku podjatosti účinně podat. Konstatoval, že JUDr. Mgr. S. K. jakožto oprávněná úřední osoba byl vůči zástupci žalobce ve správním řízení podjatý, neboť se v minulosti neblaze vyjadřoval o zástupci žalobce a tvrdil jeho propojení s P. K., narozeným „X“. Žalobce podotkl, že P. K. měl s JUDr. Mgr. K. dlouhodobé politické střety přecházející v osobní hádky, což se promítalo do textů odvolání a rozhodnutí správního orgánu. Důvodem bylo to, že P. K. o JUDr. Mgr. K. zveřejnil, že kandidoval za komunistickou stranu, která je u většiny společnosti a státní moci vnímána s ohledem na spojení s vládnutím v době nesvobody (útisk obyvatelstva, kolaborace s cizími mocnostmi, zmanipulované politické procesy a popravy), přičemž P. K. je členem Strany svobodných občanů a názorové střety mezi jmenovanými přerostly do osobní roviny. Žalobce konstatoval, že JUDr. Mgr. K. je podjatý přímo proti němu, jelikož úmyslně nevyhověl jeho žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby, což by neudělal, neměl-li by zájem na výsledku řízení. K výše namítané procesní vadě žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 205/2017.
4. Podle žalobce nebyl prokázán subjekt přestupku, neboť správní orgány nedisponovaly žádným řádným procesně použitelným důkazem. Měly k dispozici toliko písemné doznání žalobce učiněné před zahájením řízení, které se považuje za podání vysvětlení, přičemž podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podaném vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Žalobce měl za to, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, neprokázaly subjekt přestupku, a proto byly povinny řízení zastavit. Žalobce popřel, že by vozidlo v daném případě řídil, a dodal, že pokud se někdy k danému jednání doznal,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo to omylem, což je pochopitelné, táže-li se správní orgán na to, co kdo dělal před dvěma měsíci v určitém konkrétním čase.

5. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že se formou zavinění zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí a magistrát se to učinil v příkazu předcházejícímu vydání prvostupňového rozhodnutí a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. K tomu žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 264/2019 a 1 As 186/2017. Dále k námitce nesdělení oprávněné úřední osoby na žádost v odvolání a k podjatosti JUDr. Mgr. S. K. žalovaný uvedl, že žalobce byl vyzván k doplnění patřičných náležitostí odvolání, a jelikož tak neučinil, žalovaný jeho žádosti o sdělení oprávněné úřední osoby nevyhověl. Konstatoval, že ve správním řízení byl žalobce zastoupen společností ODVOZ VOZU s. r. o. (rozhodnutím Městského soudu v Praze zrušena s likvidací dne 4. 6. 2019), a nikoli P. K., tudíž nemohly údajné neblahé výroky JUDr. Mgr. S. K. o P. K. zapříčinit jakoukoli podjatost. Žalovaný současně konstatoval, že JUDr. Mgr. S. K. má negativní lustrační osvědčení, a tudíž je vyloučena jeho spolupráce s STB, s P. K. se nikdy neviděl a neměl s ním žádné hádky. Žalovaný současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 474/2018. K námitce, že žalovaný neprokázal subjekt přestupku, přičemž nedisponoval žádným procesně použitelným důkazem, žalovaný sdělil, že žalobce vyzval k uhrazení určené částky či sdělení údajů o totožnosti řidiče, které žalobce sdělil, a proto bylo zastaveno řízení o přestupku provozovatele vozidla a bylo zahájeno řízení o přestupku s žalobcem. K bodům žaloby týkajícím se anonymizace rozsudků na webu Nejvyššího správního soudu žalovaný poznamenal, že se nejedná o žalobní námitky. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou, že ve výroku rozhodnutí chybí forma zavinění a tato není uvedena ani v odůvodnění. Žalobci lze dát částečně za pravdu v tom, že výrok rozhodnutí magistrátu neobsahuje formu zavinění, neboť neuvádí, zda se žalobce předmětného přestupku dopustil úmyslně, či z nedbalosti. Výslovné označení formy zavinění pak není uvedeno ani v odůvodnění rozhodnutí magistrátu a žalovaného, nicméně nelze přehlédnout, že se oba správní orgány formou zavinění zabývaly, když shodně poukázaly na to, že u daného přestupku postačuje zavinění nedbalostní, a proto byly naplněny obě podmínky materiální stránky přestupku (srov. stranu 3 napadeného rozhodnutí a stranu 3 rozhodnutí magistrátu).
11. Podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného.“*
12. Z § 15 odst. 1 téhož zákona přitom plyne, že *„[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“*
13. V dané věci není pochyb o tom, že magistrát pochybil, neboť formu zavinění ve výrokové části neuvedl. Ani v odůvodnění svého rozhodnutí se k formě zavinění výslovně nevyjádřil, neboť sice uvedl, že postačí zavinění z nedbalosti, nicméně neupřesnil, zda v případě žalobce šlo o nedbalost vědomou, či nevědomou, případně dokonce o úmysl. Žalovaný toto pochybení v odvolacím řízení nenapravil. Zbývá posoudit, zda tato vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Soud konstatuje, že zákon o silničním provozu v případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž pro plně postačí zavinění z nedbalosti. V daném případě je podle názoru soudu zřejmé, že žalobce předmětný přestupek spáchal přinejmenším z nedbalosti, přičemž šlo o nedbalost vědomou, neboť žalobce je držitelem řidičského oprávnění již od roku 2009, a musel tak vědět, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, on však bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší či neohrozí [srov. § 15 odst. 3 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].
15. Absence rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí neměla v nyní posuzovaném případě vliv ani na výši uložené sankce ve formě pokuty. Tu totiž magistrát uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí uvedeného v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu (sazba od 1 500 Kč do 2 500 Kč), tj. ve výši 1 500 Kč. Žalobci tedy nebyla forma zavinění přičítána k tíži, tato skutečnost nevyplývá z rozhodnutí magistrátu ani implicitně.
16. Soud proto uzavírá, že vada spočívající v neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí neměla v daném případě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a proto nepředstavuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostatečný důvod pro jeho zrušení. K obdobným závěrům ve srovnatelné situaci dospěl rovněž Nejvyšší správní soud – srov. jeho rozsudky ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017-38, nebo ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019-33. Námitku poukazující na absenci formy zavinění tak zdejší soud shledal nedůvodnou.

17. Poté se soud zabýval námitkou neposkytnutí informace o totožnosti konkrétní úřední osoby. Ani této námitce však soud nepřisvědčil.
18. Podle § 15 odst. 4 správního řádu platí, že *„[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“*
19. Soud zdůrazňuje, že právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. I v tomto případě je však třeba zkoumat, zda zjištěná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a zda je třeba toto rozhodnutí z důvodu předmětné vady zrušit, či nikoli.
20. Oba účastníci řízení v dané souvislosti poukázali na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se k právu na informaci o oprávněné úřední osobě vyjadřovala. Žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, v němž uvedený soud dospěl k závěru, že obdobná vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť v dané věci byly v žalobě uvedeny konkrétní důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, které *a priori* nelze označit za nerelevantní. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, nicméně na rozdíl od žalobce má za to, že v projednávané věci taková situace nenastala.
21. Soud připomíná, že žalobce v žalobě uvedl jako důvod podjatosti oprávněné úřední osoby argument, že JUDr. Mgr. S. K. se v minulosti neblaze vyjadřoval o zástupci žalobce a tvrdil jeho propojení s P. K., narozeným „X“, který měl s JUDr. Mgr. K. dlouhodobé politické střety přecházející v osobní hádky, což se promítalo do textů odvolání a rozhodnutí správního orgánu. Soud prostudoval obsah správního spisu a shledal, že se v něm nevyskytuje žádná informace o jakémkoli spojení mezi žalobcem, jeho zástupcem (společnost ODVOZ VOZU s. r. o.) a P. K., jehož jméno není zmíněno v žádném dokumentu, tj. ani v písemnostech správních orgánů, ani v podáních žalobce či jeho zástupce. Soud současně poukazuje na to, že žalobce své žalobní tvrzení o údajném neblahém vyjádření oprávněné úřední osoby na adresu zástupce žalobce, resp. o propojení zástupce žalobce s P. K., nijak nedoložil. Soud zároveň nepřehlédl, že žalobce nereagoval na výzvu k doplnění odvolání, byť již v tomto podání mohl případnou námitku podjatosti oprávněné úřední osoby uplatnit, neboť byl zastoupen společností ODVOZ VOZU s. r. o., která v podobných správních řízeních zastupuje přestupce opakovaně, tudíž si musí být vědoma toho, kdo je oprávněnou úřední osobou žalovaného. Skutečnost, že zmíněná společnost opakovaně zastupuje přestupce ve správních řízeních, je soudu známa z jeho úřední činnosti (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2020, č. j. 78 A 16/2018-38, a ze dne 16. 12. 2020, č. j. 15 A 37/2017-45, případně rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 13. 8. 2018, č. j. 60 A 1/2018-21, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2018, č. j. 30 A 4/2017-39).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. S ohledem na výše uvedená zjištění považuje soud žalobní argumentaci o možné podjatosti oprávněné úřední osoby za účelovou, neboť jde o ničím nepodloženou teoretickou konstrukci založenou na údajných vztazích mezi oprávněnou úřední osobou a někým, kdo v daném řízení vůbec nevystupoval. Stejně tak není dostatečně relevantním důvodem údajné podjatosti oprávněné úřední osoby její postup ve věci spočívající v tom, že žalobci neposkytl požadované poučení, neboť zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že JUDr. Mgr. S. K. takto postupuje běžně (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 6. 5. 2019, č. j. 42 A 7/2016-62, ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 1/2017-42, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 78 A 16/2016-33, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 75 A 5/2016-31), tudíž nemůže jít o projev jeho zájmu na výsledku řízení vedeného proti žalobci. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21, proto zdejší soud vyhodnotil pro danou věc jako nepřiléhavý, neboť žaloba v tomto případě sice obsahuje důvody domnělé podjatosti oprávněné úřední osoby, nicméně tyto důvody lze *a priori* označit za nerelevantní.
23. Soud naopak odkazuje na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se shoduje v závěru, že neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě k výslovné žádosti představuje vadu řízení, která v případě neuvedení konkrétního relevantního důvodu údajné podjatosti nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 474/2018-35, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019-33, nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018-34). Zdejší soud tak dospěl k závěru, že neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě k žalobcově výslovné žádosti v projednávané věci sice představuje vadu řízení, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a není dostatečným důvodem pro jeho zrušení. Příslušnou žalobní námitku proto soud shledal nedůvodnou.
24. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že nebyl dostatečně prokázán subjekt přestupku. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že žalobce v reakci na výzvu magistrátu ze dne 12. 6. 2018 k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve svém podání ze dne 30. 7. 2018 sdělil, že vozidlo řídil on.
25. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.“*
26. Z odstavce 6 téhož ustanovení plyne, že *„[n]euhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.“*
27. Citovaná ustanovení upravují postup správních orgánů vůči provozovateli vozidla v případě, že je zjištěno porušení zákona o silničním provozu naplňující podmínky § 125f odst. 2 tohoto zákona, aniž by byla známa osoba, která se tohoto porušení zákona dopustila. V takovém případě správní orgány nejprve osloví provozovatele vozidla a dají mu možnost buď zaplatit určenou částku, nebo sdělit údaje o totožnosti řidiče. V případě Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sdělení údajů o řidiči následně správní orgán vede řízení o přestupku přímo s tímto řidičem. Magistrát v dané věci postupoval plně v souladu s § 125h odst. 6 silničního zákona, přičemž na základě žalobcova sdělení, že vozidlo řídil on sám, zahájil se žalobcem řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, jež vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí.

28. Žalobci lze přisvědčit v tom, že podle § 137 odst. 4 správního řádu platí, že „[z]áznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.“ Žalobce se však mylí v tom, že své sdělení ze dne 30. 7. 2018 pokládá za záznam o podání vysvětlení. Z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu totiž sice vyplývá, že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku se považuje za podání vysvětlení, to však rozhodně neznamená, že by se podání obsahující takové sdělení automaticky považovalo za záznam o podání vysvětlení.
29. Soud zdůrazňuje, že žalobcem naznačený výklad by znamenal faktickou nepostižitelnost řidiče, který by v reakci na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělil, že vozidlo řídil on sám. S ohledem na znalost osoby řidiče by totiž správní orgán nemohl vést řízení o přestupku provozovatele podle § 125f zákona o silničním provozu, avšak s výjimkou sdělení o totožnosti řidiče by neměl žádný důkaz o pachateli některého z přestupků uvedených v § 125c tohoto zákona, tudíž by nemohl dotčeného řidiče – provozovatele postihnout. Žalobcem naznačený výklad je proto podle názoru soudu v příkrém rozporu se smyslem a účelem dané právní úpravy, a proto je pro soud neakceptovatelný.
30. Podle názoru soudu představuje žalobcovo písemné sdělení ze dne 30. 7. 2018, že vozidlo řídil on sám, dostatečný podklad pro zjištění pachatele přestupku, a jeho námitka, že subjekt přestupku nebyl prokázán, tudíž není důvodná. K poznámce, že se k danému jednání doznal omylem, soud dodává, že jde o ryze účelovou poznámku, neboť žalobce předmětným sdělením ze dne 30. 7. 2018 reagoval na jednoznačně formulovanou výzvu magistrátu, která obsahovala přesný popis přestupkového jednání s uvedením místa, data, času a jednoznačného popisu skutku. Je proto vyloučeno, aby se žalobce doznal omylem.
31. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že uvedený požadavek jde nad rámec žalobních bodů, a tedy i mimo přezkumnou činnost soudu. Sám žalobce ostatně v žalobě podotkl, že se nejedná o žalobní námitku.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.